

ΤΟΥ **Γιώργου Κρεασίδη**

Η κανονικότητα που τάζει η κυβερνητική προπαγάνδα μοιάζει με κόλαση σαν κι αυτή που έφεραν οι πλημμύρες της Παρασκευής στους κατοίκους των δυτικών συνοικιών της Αθήνας και των λαϊκών γειτονιών του Πειραιά.

Έφτανε μια βροχή για να αναδειχτούν πρώτα από όλα οι καταστροφικές συνέπειες του «δώσ' τα όλα» στο κατασκευαστικό κεφάλαιο και τους εργολάβους αλλά και της διάλυσης των δημόσιων υπηρεσιών συντήρησης υποδομών και πολιτικής προστασίας, λόγω υποστελέχωσης και υποχρηματοδότησης. Αν υπάρχει κάτι ακραίο δεν είναι η φθινοπωρινή βροχή αλλά η πολιτική του μαύρου μετώπου κυβέρνησης-ΕΕ-ΔΝΤ που τα υποτάσσει όλα στο κέρδος και περιφρονεί τις συνέπειες στο περιβάλλον και τους ανθρώπους.

Αυτή η πολιτική μέσω των Μνημονίων και για χάρη της εξυπηρέτησης του χρέους μάς γύρισε δεκαετίες πίσω. Και είναι αυτή η πολιτική που γεμίζει αγανάκτηση τα λαϊκά στρώματα και τους εργαζόμενους. Δείχνει κάτι βαθύτερο η αποδοκιμασία και το γιουχάισμα του θρασύτατου υπουργού Εσωτερικών Αργ. Ντινόπουλου το βράδυ της Παρασκευής στο Περιστέρι που χτυπήθηκε τόσο από τις πλημμύρες. Είναι κάτι πέρα από επικοινωνιακό φιάσκο της συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ η αποτυχία της να ξεπλύνει με στιγμιότυπα συμπόνιας σε πλημμυροπαθείς τον υπουργό που πιάστηκε με τη «γίδα στην πλάτη», καθώς ζήτησε ρύθμιση σαν... άνεργος για τα οφειλόμενα στο ασφαλιστικό ταμείο των δημοσιογράφων, σύμφωνα με δημοσιεύματα της Εφημερίδας των Συντακτών.

Πρόκειται για την οργή απέναντι σε μια αδίστακτη και επιθετική κυβέρνηση που ρημάζει το εισόδημα και τα δικαιώματα, ενώ έχει κάνει ζήτημα τύχης την επιβίωση από ασθένεια, βροχή, ατύχημα κ.λπ. αφού οι δημόσιες υπηρεσίες και υποδομές έχουν εγκαταλειφτεί στην τύχη τους.

Μπορεί αυτή η οργή να γίνει πολιτική δύναμη ανατροπής; Οι μέρες που πέρασαν έδειξαν ότι αυτό γίνεται. Προϋπόθεση, να δοθεί ο λόγος στους εργαζόμενους και τη νεολαία, στο οργανωμένο μαζικό κίνημα και τις συνελύσεις. Το είδαμε στην ελπιδοφόρα αφύπνιση του φοιτητικού κινήματος απέναντι στον ακραίο αυταρχισμό εργοδοτικού τύπου του πρύτανη του Πανεπιστημίου της Αθήνας Θ. Φορτσάκη, ενός κλασικού δεξιού.

Οι φοιτητικοί σύλλογοι μαζί με τους εργαζόμενους του πανεπιστημίου απάντησαν όπως έπρεπε στην προσπάθειά του να επιβάλει καθεστώς τρόμου, με τα ΜΑΤ να ελέγχουν την είσοδο και τους χώρους εργασίας να είναι κλειδωμένοι, με τους υπαλλήλους σε ρόλο κρατούμενο, κάτι που καταγγέλλει και η Επιθεώρηση Εργασίας. Προχώρησαν με συλλογικές αποφάσεις σε κατάληψη και έδωσαν περιεχόμενο στην πανεκπαιδευτική κινητοποίηση της Πέμπτης. Παράλληλα, οι εκπαιδευτικοί σε διαθεσιμότητα έκαναν συμβολική κατάληψη, με αίτημα να μην απολυθεί κανείς, στο γραφείο του υπουργού Παιδείας Ανδρ. Λοβέρδου, που την προηγούμενη μέρα έπαιζε κρυφτούλι στα σχολεία της Θεσσαλονίκης για να αποφύγει τις διαμαρτυρίες.

Την Τετάρτη πραγματοποιήθηκε μαζική και μαχητική διαδήλωση στην Αθήνα από το Συντονιστικό Δράσης Ενάντια στην Κατάργηση της Κυριακάτικης Αργίας και τα «Απελευθερωμένα» Ωράρια, με τη συμμετοχή σωματείων, φοιτητικών συλλόγων, εργατικών λεσχών, πρωτοβουλιών από γειτονιές, πολιτικών οργανώσεων, καθώς και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Απούσα η συνδικαλιστική γραφειοκρατία των ΓΣΕΕ-ΟΙΥΕ και η επίσημη Αριστερά (ΜΕΤΑ, ΠΑΜΕ). Επόμενος σταθμός αγώνα η απεργία στο εμπόριο στις 2 Νοέμβρη ενάντια στην κατάργηση της κυριακάτικης αργίας, η επιτυχία της οποίας είναι υπόθεση όλου του κόσμου της δουλειάς και η στήριξή της καθήκον των σωματείων και των εργατικών οργανώσεων, καθώς και της μαχόμενης Αριστεράς.

Στο μεταξύ έχει ξεκινήσει σε μια σειρά από συνδικαλιστικές οργανώσεις και πολιτικές δυνάμεις η συζήτηση για την πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για μαζικές κινητοποιήσεις με αφορμή την επίσκεψη της τρόικας και τη νέα καθοδόν συμφωνία με τη συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου σε βάρος της κοινωνικής πλειοψηφίας. Ήδη το φοιτητικό κίνημα προετοιμάζει πανελλαδική κινητοποίηση στην Αθήνα για τη μέρα αυτή.

Η συνεχιζόμενη απεργία-αποχή στο Δημόσιο ενάντια στην αξιολόγηση που απολύει και διαλύει δημόσιες υπηρεσίες, τα αγωνιστικά σκιρτήματα στους μαθητές ενάντια στο Νέο Λύκειο που τους διώχνει από την εκπαίδευση, οι κινητοποιήσεις και τα ανοιχτά μέτωπα στον ιδιωτικό τομέα δημιουργούν τις προϋποθέσεις ο αγωνιστικός σταθμός της 6ης Νοέμβρη να σηματοδοτήσει μια ελπιδοφόρα φθινοπωρινή άνοιξη απεργιών και κοινωνικών αγώνων

ανατροπής. Η αντίθεση στους άμεσους σχεδιασμούς κυβέρνησης-τρόικας για μισθολόγιο περικοπών, διάλυση εργασιακών σχέσεων, απολύσεις, αξιολόγηση, αντισυνδικαλιστικό νόμο, νέο ασφαλιστικό, φοροεπιδρομή-ΕΝΦΙΑ είναι, μαζί με την υπεράσπιση της υγείας, της παιδείας και των δημοκρατικών ελευθεριών, μια ισχυρή βάση ενότητας των εργαζομένων. Από εκεί έρχεται ο πραγματικός κίνδυνος για την κυβέρνηση, το κεφάλαιο και την ΕΕ και όχι φυσικά από τις δυο ασύνδετες 24ωρες των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ μέσα στον Νοέμβρη, χωρίς πλαίσιο και σχέδιο. Εξίσου ακίνδυνη αλλά και βολική για την κυβέρνηση είναι η γραμμή του ΣΥΡΙΖΑ για εκλογική αναμονή με προοπτική μετεκλογικής περιόδου χάριτος και ανοχής, καθώς στο μεταξύ αλληπάλληλα μέτρα περνάνε και γίνονται καθεστώς. Μετέωρη είναι η κατεύθυνση του συλλαλητηρίου του ΠΑΜΕ, καθώς ακυρώνει την οποία δυναμική του η αναμονή του βήματος κλιμάκωσης από τη γραφειοκρατία της ΓΣΕΕ.

Σε αυτό το τοπίο προχωρά με πρωτοβουλίες η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με τη διοργάνωση σε πανελλαδική κλίμακα κύκλου εκδηλώσεων για την επέτειο του Πολυτεχνείου και το ξεκίνημα των διαδικασιών για την 3η Συνδιάσκεψη του Μετώπου που θα γίνει στα μέσα Γενάρη. Παράλληλα για το κρίσιμο ζήτημα του χρέους η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα καλέσει σε μια πλατιά πρωτοβουλία, την οποία και θα υποστηρίξει με μια μαζική αυτοτελή καμπάνια. Για την καλύτερη οργάνωση και επιτυχία αυτών των πρωτοβουλιών θα συνεδριάσει το Πανελλαδικό Συντονιστικό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις 22 Νοέμβρη.

Πηγή: ΠΡΙΝ